

мата. Заплати ли си ти билета за входа? спечелваме нашитѣ разписки. Подобнитѣ свиданія сж много придобиточны на нашето званіе; но не чувашъ ли какъ хлопа рѣдѣ старата Фулвія? тичай люда, тичай виждѣ какво иска.

Юлія като отбѣгвашо люднитѣ мѣста на градината отиде съ Недія къмъ тѣзи страна, дѣто бѣше опредѣлилъ Египтяниниѣтъ. Въ едно малко пространство покрито съ морава издигаше са истуканлътъ на Галена освѣтяванъ отъ свѣтлинката на луната. Издигаше са заситниѣтъ и веселъ богъ на единъ отломкъ отъ кагара и поднасяше съ ръка гроздовитѣ зърна къмъ устата си, и радваше имъ са и играеше съ тѣхъ преди да ги погълне.

— Вълшебниѣтъ не са види, рече Юлія като са озѣрташе на огото си, но въ смѣтата манута са подаде египтяниниѣтъ изъ близкия ластакъ, и широката му мантия са освѣтяваше отъ ужлътнитѣ лучи на луната.

— Здравѣи, прелеститѣша дѣвице! . . . по кой е съ тебе? немамы нужда отъ другари.

— Мудрий истинный учителю, отговори Юлія, тя е тессалійката, безоката цвѣточница . . .

— А! Недія! пое египтяниниѣтъ, познавамъ я най добръ.

— Струва ми са че си дохождала въ къщата ми и като са наведе припушиѣ ѣ на ухото; — помни си клетвата, мълченіе и пазеніе. тогасъ и сега, иначе тежко ти и горко! изгубена си! — Но защо безъ нужда да са повѣрива работа и на третій, ако ще бы и безокъ? мисляше си той. — Юліе свѣишиѣ ли са да додешъ една съ мене? Вълшебницата, вѣрвай ма, не е страшна, какъто ти са струва. (И тѣй като говореше потегли я на страна учтиво.) Вълшебницата не обыча много посѣщенія заведнажъ, остави тука Недія докато са върнеѣ; тя не ѣи трѣба, а ты имашъ превъсходна заплата . . . хубостъта си и общественното си положеніе. Да, Юліе, и славата ти и рода ти познавамъ, довѣри са на мене, о прекрасна и достойна съпернице на богыниѣтъ!

Тщеславната Юлія не бѣше какъто забѣлжнхмы отъ страхливѣтъ. Обласкана еще и отъ похвалѣтъ на Арбака тя тосъ частъ са убѣди и склоня за да остане Недія и да чака врьщаньето имъ, и сама Недія не настояваше за да я земжтъ заедно съ тѣхъ си, защото и единѣтъ гласъ на египтянина ѣ подновяваше ветѣя ѣи страхъ отъ тогози челоѣѣка. Като чу слѣдователно че ще остане осѣти оплашеното си сърце оспокоено. Тя остави градината и влѣзе въ една стая на заведеніето за да чака врьщаньето на Юлія и на Ар-